

Steffi

en de blauwe
amulet

Danny Winters
met tekeningen van
Roxanne Wissing

Boeken van Danny Winters:
Steffi en de boze bosmagiër
Steffi en de blauwe amulet

© 2025 Danny Winters/ Uitgeverij U2pi

Titel: Steffi en de blauwe amulet

Auteur: Danny Winters

Illustraties: Roxanne Wissing

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9336 493 6

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

De opname

De ruimte was geheel donker, slechts de ademhaling van een paar personen was hoorbaar.

‘De apparatuur gaat aan,’ zei een stem zacht.

Er klonk een klik van een schakelaar die omgezet werd. In de hoek van de kamer stond een groot statief met daarop felle lichten. Een man met een masker werd zichtbaar. Hij zat op een kruk voor een volledig groen doek en de felle lamp op het statief zorgde ervoor dat de man goed belicht was.

Achter de camera stonden twee andere mensen, een man en een vrouw. De man achter de camera sprak met een zachte, zware stem: ‘Baas, de apparatuur is er klaar voor, de opname kan beginnen.’

De man op de kruk, die kennelijk de baas was, knikte bijna onzichtbaar. Aan de voorkant van de camera lichtte een rood lampje op, nadat de vrouw de camera had aangezet. Met haar oog kijkend door de zoeker stak ze haar hand op en telde af, zodat de baas wist wanneer hij kon beginnen met spreken.

De baas sprak maar het masker bewoog slechts lichtjes. De stem van de baas had een bepaalde rust over zich en hij sprak de volgende woorden: ‘Beste kijkers van over de hele wereld. Het spijt mij dat ik jullie favoriete programma moet onderbreken, maar ik heb een ernstige mededeling. Ik richt mij tot jullie leiders, de presidenten, de

ministers, de koningen en koninginnen.’ Het volume in de stem van de man nam toe om de boodschap kracht bij te zetten: ‘Het is zover! Wij, de Duistere Dieven, hebben de vier amuletten in ons bezit en zullen binnenkort contact opnemen met jullie!’

Het volume van zijn stem nam weer af en de man leek zich nu te richten op de gewone kijkers: ‘Jullie leiders weten al lange tijd van de vier amuletten. Blauw, rood, groen en geel, de kleuren die overeenkomen met de elementen water, vuur, aarde en lucht. De leiders van elk land zijn op de hoogte dat er amuletten zijn waarmee de wetten van de natuur te omzeilen zijn. Dat wil zeggen dat, nu we in het bezit zijn van de vier amuletten, wij tornado’s kunnen opzetten, overstromingen of aardbevingen kunnen laten plaatsvinden of bijvoorbeeld een plotselinge vulkaanuitbarsting kunnen organiseren. U hoort het goed, beste kijkers, niemand is meer veilig. Maar vrees niet, uw leiders kunnen u veilig houden. Zolang ze ingaan op onze eisen, zal u niets gebeuren. Wij stellen niet veel eisen, we willen slechts de wereld een fijnere plek maken voor iedereen. Uw veiligheid is in handen van uw leiders.’ De man met het masker pauzeerde even, voordat hij weer iets luider afsloot: ‘Dus, beste leiders, jullie weten wat er op het spel staat!’

De man met het masker bleef stil zitten totdat het rode lampje van de camera uitging en de vrouw gebaarde dat de opname gestopt was.

De man achter de camera zei: ‘Goed gedaan, baas. Dit moet de wereldleiders wel angst aanjagen.’

‘Het gaat niet om angst, Jacob. Er zal paniek onder de bevolking

ontstaan, maar laten we hopen dat de leiders al snel inzien dat ze niet langer de baas zijn. Wij zijn vanaf nu de leiders. En niet van het land, maar van de wereld!’ zei de man met het masker.

Voor het eerst was de zakelijke stem van de vrouw te horen: ‘Baas, de film is opgeslagen. Ik ga hem de komende dagen bewerken en klaar maken voor gebruik. Zodra de film klaar is, zal ik hem naar ons mediateam sturen.’

‘Dat is goed, Ezra, je doet je werk goed en bent een fijne hulp. Jacob, voor jou is het tijd om de operatie voor de blauwe amulet te starten. De film kan niet uitgezonden worden, totdat we de blauwe amulet ook daadwerkelijk in handen hebben. De overige amuletten zijn op een veilige plek. Zodra we ze alle vier echt in handen hebben, zullen we ze samenbrengen en in de verbindende steen samensmelten. De drager van deze steen zal de heerser over alle natuurwetten zijn.’

De vrouw, Ezra, verliet de kamer, net als Jacob. Zij hadden hun opdrachten gekregen en konden de baas achterlaten. De baas hield zijn masker op, liep vervolgens naar de deur en deed deze dicht en op slot.

Hij knipte het licht aan en in plaats van alleen de filmset werd nu de gehele kamer zichtbaar. Het was een grote kamer die sober was aangekleed. De wanden van de kamer waren van beton en het

viel op dat er geen enkel raam te vinden was. Er stonden ook maar weinig persoonlijke items, maar het was wel duidelijk dat dit een kamer was waar de baas niet vaak uitkwam. De helft van de ruimte was ingericht om in te leven. In de ene hoek was een kleine keuken, in de andere was een soort woonkamer ingericht. Hij had hier niet heel erg zijn best voor gedaan, er stond slechts een kleine salontafel en een hoekbank. Op een deel van de hoekbank lag een slaapzak. Dit deel werd duidelijk als bed gebruikt, terwijl het andere deel gebruikt werd waarvoor het bedoeld was. Tegenover de hoekbank stond een dressoir met daarop een televisie die continu automatisch verschillende nieuwszenders afging, zodat de baas op de hoogte was wat er in de wereld allemaal plaatsvond. Bij de andere helft van de kamer hing een groot groen doek aan de wand. Op de kruk voor dit groene doek had de baas zojuist gezeten bij het opnemen van de videoboodschap. In het midden van de kamer stond de grote professionele camera met het statief waarop de lamp nog steeds aanstond.

Terwijl de baas naar de keuken liep, klikte hij de felle verlichting op het statief uit. In de keuken zette hij het koffiezetapparaat aan om een verse kop koffie te kunnen zetten. Dit waren de momenten waar de baas naar uit kon kijken. Toen de baas een keukenkastje opendeed om er een kopje uit te pakken, verstijfde hij. Aan de deur van het kastje was een spiegel vastgemaakt en de baas zag dat hij zijn masker nog op had. Het was een wit masker en alleen bij de ogen zat een gat. Deze maskers werden ook wel gebruikt om zelf een gezicht op te schilderen, maar de baas hield juist van een neutrale blanco uitstraling. Er was door niemand iets uit af te leiden en hiermee

bleef hij volledig anoniem.

De baas keek in zijn eigen grijze ogen en zag het verdriet in zijn ogen. Dit maakte hem weer kwaad, hij wilde wraak, dat was het enige wat voor hem telde. Voor nu mocht hij dit nog aan niemand laten merken, ook niet aan zijn eigen team. Niemand wist wie hij was, niemand kende zijn naam en belangrijker nog, niemand kende zijn gezicht. Hij was simpelweg De Baas en dat was voldoende voor nu. De deur zat op slot en het witte neutrale masker werd door de baas afgezet. Hij sloeg zijn ogen op en keek nog even in de spiegel en hij huiverde bij het zien van zijn eigen gezicht. De littekens zelf deden hem pijn, maar het zien van zijn eigen afschuwelijke gezicht deed hem nog veel meer pijn. Hij pakte snel een kopje en sloeg de kastdeur met een harde knal dicht.

Even later pruttelde de koffiemachine en plofte de baas met een diepe zucht op de bank. Het plan zoals hij het jaren geleden al bedacht had, was nu volop in werking gezet. Nog even en dan kon hij zich aan de wereld bekendmaken. Nu kende niemand hem, maar binnenkort zou iedereen hem kennen. De macht die lonkte, toverde een glimlach op zijn gezicht, terwijl hij een slok van de hete koffie nam. Het briljante plan was bijna volbracht, nog even en hij zou de geschiedenisboeken ingaan.

Vakantie

Er klonk een lange en zeurderige zucht in de slaapkamer. Steffi zat op de grond en Luna, haar poes, zat tegenover haar.

‘Dit duurt nu echt al zo lang en elk jaar is het weer hetzelfde’, klaagde ze tegen Luna. Luna knikte slechts en wist dat ze Steffi maar gewoon moest laten klagen.

‘Mama pakt de koffers in, maar moet dan vervolgens honderd-duizend keer controleren of ze alles wel heeft. De koffers gaan weer open, weer dicht, weer open, weer dicht. Papa probeert de auto ondertussen in te pakken, maar moet dan weer een koffer eruit halen, zodat mama kan kijken of haar bikini er wel in zit. Ik heb mijn eigen koffer gepakt, maar toch moet mama die weer controleren of ik mijn tandenborstel wel meegenomen heb’, zuchtte Steffi.

Het was inderdaad een grote drukte in het huis van Steffi. Het was inmiddels de tweede week van de zomervakantie en Steffi zou met haar vader en moeder een verre reis maken, naar Egypte. Ze zouden voor het eerst als gezin gaan vliegen en dat betekende ook dat Luna niet mee kon op vakantie en naar een kattenhotel gebracht zou worden. Hier had Steffi toch wel moeite mee nu ze net een paar maanden geleden erachter was gekomen dat ze met Luna kon praten.

Op haar tiende verjaardag ontdekte Steffi dat ze een faunaat was

en met hulp van Luna, maar ook met allerlei andere dieren waaronder Strix, de bosuil, had ze de floraat Silas uitgeschakeld. Silas wilde de dieren en mensen straffen voor wat ze hem hadden aangedaan. Hij kon planten aansturen en daarmee kon hij dieren vangen en ze opsluiten in zijn ondergrondse hol. Steffi had bij deze strijd de hulp van haar vrienden, Rayan, Ot, Loes en Berend, die nu ook wisten dat Steffi met dieren kon praten en dat ze eigenschappen van dieren kon overnemen. Strix had Steffi geholpen en haar laten zien dat floraten en faunaten al heel erg oud waren. Ze werden in de middeleeuwen als heksen beschouwd. Maar samen hielden ze de balans in de natuur in stand. Silas had echter zijn eigen plannen, maar Steffi wist hier een stokje voor te steken. Alleen niet zonder dat haar poes Luna en haar vader in gevaar kwamen. Behalve haar vrienden en haar ouders mocht niemand het weten van haar krachten en dat vond ze toch wel moeilijk. Ze kon bijvoorbeeld niet eerlijk zijn tegen haar klasgenoten. Gelukkig kon ze veel met Luna praten en kwam ook Strix nog regelmatig langs. Maar nu zou ze op vakantie gaan en deze steun dus moeten missen.

‘Luna, ik vind het maar stom dat we niet gewoon in Nederland op vakantie gaan, zodat je mee kunt.’

‘Dat maakt niet uit, Steffi, het kattenhotel waar ze mij naartoe brengen, zal vast gezellig zijn. En daarbij, ik kan natuurlijk gewoon vertellen dat ik jou ken en dan wil iedereen naar mijn verhalen luisteren. Ik ben daar dan de meest populaire poes die er rondloopt, dus maak je om mij maar geen zorgen’, zei Luna.

‘Ja, dat is ook wel weer zo. Maar toch, het is zo fijn om tegen jou

te kunnen kletsen. Over sommige dingen praat ik niet zo graag met mijn ouders en dan is het fijn dat ik bij jou terecht kan.’

Luna keek haar begrijpelijk aan en zei: ‘Ja, dat snap ik wel. Maar joh, ook in Egypte zijn genoeg dieren. Zolang je maar uitkijkt dat niemand het ziet als je met ze praat, kun je daar ook best een praatje maken. En wie weet maak je daar ook wel weer nieuwe vrienden.’

Op dat moment klonk er gekrab aan het raam. Zonder ervan te schrikken stond Steffi op en deed het raam open. Een uil vloog naar binnen, streek neer op haar schouder en drukte zijn kop tegen die van Steffi aan.

‘Wat fijn dat je nog even langskomt, Strix!’ riep Steffi.

‘Natuurlijk, ik laat jullie niet zomaar weggaan. Ik heb trouwens ook via allerlei andere uilen een boodschap richting Alexandrië gestuurd dat jij eraan komt. Bubo, een woestijn uil, woont daar ook in de buurt en die ken ik goed. Ik heb hem gevraagd om af en toe even bij je langs te gaan.’

‘Oh, dat is heel fijn, dank je Strix! Ik zei net tegen Luna dat ik het lastig vind om jullie allemaal achter te laten.’

‘Dat is ook heel normaal, maak je niet druk. En weet je, Steffi, het is maar voor twee weken.’

‘Steffi, Luna, zijn jullie zover?’ klonk de stem van Steffi’s moeder van beneden.

Steffi stond weer op en Strix vloog weg, zodat Steffi het raam kon sluiten. Steffi en Luna liepen de trap af en voor Luna stond de kattenmand klaar.

‘Zeg, Steffi, kun je niet even tegen je ouders zeggen dat wij poe-

zen die kattenmand echt verschrikkelijk vinden. Het is superklein en vaak weten we niet goed waar we naartoe gaan en wat er gaat gebeuren. Maar ik weet nu heel goed wat er gaat gebeuren en zal rustig in de auto plaatsnemen op jouw schoot.’ Dat klonk wel logisch en Steffi besloot dit aan haar ouders te vragen. Haar ouders begrepen het en Luna mocht op schoot. Als ze aankwamen bij het kattenhotel moest ze wel in de mand, omdat het anders vreemd over zou komen.

Iedereen zat in de auto en vader sloot de deur goed af. Net toen ze weg wilden rijden, zei moeder Vera: ‘Hebben we de vliegtickets wel geprint?’

‘Ja schat, die zitten in de rugzak.’

‘En de paspoorten?’

‘Ook die hebben we bij ons, ook in de rugzak.’

‘Oh en wacht, voor we wegrijden, laat me even kijken of we wel handdoeken hebben ingepakt.’

‘Lieverd, die hebben we niet ingepakt, want die krijgen we bij de hotels er gewoon bij. En nu is het klaar, we gaan rijden. En als we dan nog iets vergeten zijn, dan hebben we onze pinpas mee en dan kunnen we het gewoon aanschaffen.’ Vader Bram startte de auto en reed achterwaarts de oprit af.

Even later reden ze bij een mooie boerderij het grindpad op. Naast de boerderij stond een mooi zwart houten huis waarop Ariën’s kattenhotel stond. Luna zat inmiddels in haar reismand en was er klaar voor om naar binnen te gaan. Steffi’s vader bleef in de auto zitten en haar moeder liep met Steffi mee naar binnen, terwijl

Steffi Luna vasthield. Binnen was er een ontvangstruimte en eromheen drie prachtige verblijven waarin al verschillende katten rustig lagen te slapen of aan het spelen waren.

Een vriendelijke vrouw liep hen tegemoet en begroette hen: ‘Ah hoi, dit moet Luna zijn’, zei ze terwijl ze Luna door het luikje al even aan haar vingers liet ruiken. ‘Welkom in ons mooie kattenhotel.’ Ze gaf een rondleiding door het hotel langs de drie verschillende kamers. Elke kamer had een luikje waardoor de katten naar buiten konden wanneer ze dat wilden en de vrouw legde uit dat ze heel goed naar de katten keken om te zien in welke kamer ze zich het meest op hun gemak voelden.

Terwijl de rondleiding gaande was, mocht Luna in de tussenruimte uit haar kattenmand. Ze miauwde, maar Steffi kon het natuurlijk verstaan: ‘Katten en poezen, jullie kennen mij niet, maar luister. Ik ben Luna, maar dat is het belangrijkste niet. Deze leuke meid die ik hier mee heb genomen is een van mijn baasjes, Steffi de faunaat!’

De andere dieren barstten los in een gigantisch kabaal.

De vrouw van het kattenhotel wist niet wat haar overkwam en keek verbaasd naar de verschillende verblijven, waar de katten allemaal aan de voorkant van het verblijf waren gaan staan en Luna het middelpunt van de aandacht was. ‘Dit is bijzonder, ik heb dit nog nooit meegemaakt’, zei Arièn, naar wie het kattenhotel vernoemd was.

Luna zei: ‘Laten we allemaal rustig blijven, vanavond als we alleen zijn zal ik al jullie vragen beantwoorden.’

